

การใช้กลยุทธ์ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาด้านคำศัพท์ กรณีศึกษา
นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

The use of compensatory strategies employed by EFL students to solve
lexical problems : A case study of students in English program, Buriram Rajabhat
University

ญาดา รามฤทธิ์¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษากลยุทธ์ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 109 คนในการตอบแบบสอบถาม โดยการสุ่มแบบอย่างง่าย และการสุ่มโดยใช้ตารางเลขสุ่มของเครจซี่และมอร์แกน จากนั้นทำการเลือกนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์จำนวน 7 คน โดยการเลือกแบบเจาะจงในการทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.821 และแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสำคัญสรุปได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์มีการใช้กลยุทธ์การใช้ภาษาท่าทางมากที่สุด รองลงมา คือ การถ่ายความหมาย การขอความช่วยเหลือ และการถอดความหมายตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การใช้ภาษาท่าทางสื่อสารเมื่อไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้มีรายงานการใช้มากที่สุด รองลงมา คือ การใช้คำใกล้เคียงกันหรือเหมือนกันหากไม่รู้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษ และการขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษาในขณะสนทนา ตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีการใช้กลยุทธ์ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$)

2. การใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพื่อสังเกตกลยุทธ์ที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ในการทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ พบว่า กลยุทธ์ที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้มากที่สุด คือ การถอดความหมาย ส่วนวิธีการขอความช่วยเหลือไม่มีนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์คนใดใช้กลยุทธ์นี้

คำสำคัญ: กลยุทธ์ทดแทนข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษ การสื่อสาร

¹อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

Abstract

The purposes of this research were to study using of compensatory strategies by the students in English program, Buriram Rajabhat University. A group of 109 students in English program were sampled by Krejcie and Morgan's random numbers table. 7 students were selected by Purposive Sampling technique to finish lexical proficiency test. The research instruments were questionnaires with 0.821 reliability, and a lexical proficiency test. Percentages, Means, and Standard Deviations were used for data analysis. The main research findings were summarized as follows:

1. The use of compensatory strategies of the subjects was moderate ($\bar{X} = 3.07$). The most frequently used compensatory strategies include using gestures, using other words with the same meaning, asking for helps, respectively.
2. From the lexicon proficiency test, the most used strategy was paraphrasing. However, none of the students used asking for help strategy.

Keywords: compensatory strategies, lexical problems

ความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วโลก บทบาทของภาษาอังกฤษจึงอยู่ในฐานะภาษาสากลในการสื่อสารในการติดต่อด้านต่างๆ เช่น การค้า การทูต กีฬา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การศึกษาการสื่อสารมวลชน ฯลฯ (Rubby and Saraceni, 2006) ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในฐานะภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ในด้านต่างๆ เช่น หนังสือ ตำราเรียน ในกลุ่มชนชั้นสูงในประเทศไทย สื่อโฆษณาต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นทักษะด้านภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จึงมีความจำเป็นสำหรับคนไทยเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นยิ่งในการสื่อสาร กลายเป็นทักษะที่อ่อนที่สุดสำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจากงานวิจัยของ สุวรรณี พันธุ์พริกส์ และฉลลลิกา มหาพูนทอง (2550) ที่

ศึกษาความสามารถ ปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พบว่านักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกให้ความสนใจภาษาอังกฤษในระดับมากถึงมากที่สุด และให้ความสำคัญกับทักษะการพูดมากที่สุด ทั้งนี้งานวิจัยยังระบุว่าปัญหาในการสื่อสารของนักศึกษา คือสามารถเข้าใจในสิ่งที่อาจารย์พูดแต่ไม่สามารถอธิบายตอบโต้ข้อซักถามเป็นภาษาอังกฤษได้ดีพอรวมทั้งไม่สามารถสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ กับชาวต่างประเทศได้ อันเนื่องมาจากพื้นฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษไม่ดีพอ

ปัญหาทางด้านคำศัพท์ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของปัญหาด้านการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการอ่านและการฟัง เมื่อผู้รับสารไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ในภาษานั้นๆ หรือทางด้านการเขียนและการพูด

เมื่อผู้ส่งสารไม่สามารถใช้คำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษานั้นๆ เพื่อสื่อสารได้ ซึ่งคำศัพท์ในภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการสื่อสารมาก แต่ผู้เรียนมักไม่สนใจ หรือไม่ชอบการอ่านภาษาอังกฤษ สาเหตุสำคัญมาจากการที่ผู้เรียนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย ทำให้อ่านไม่เข้าใจ จึงจำเป็นในการเปิดหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมอยู่บ่อย ๆ ทำให้การอ่านไม่ต่อเนื่อง และใช้เวลามาก ผู้เรียนจึงไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดี (วิชัย มากอยู่, 2557)

การศึกษากลวิธีในการสื่อสารสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่จะสามารถบอกระดับทักษะการพูดได้ การศึกษากลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ทางด้านคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่อาจไม่รู้คำศัพท์ใหม่ๆ หรือพบปัญหาเรื่องความหมายแฝงนัย อ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) เนื่องจากกลวิธีดังกล่าวจะถูกนำมาแก้ปัญหาความรู้ทางด้านคำศัพท์ของผู้เรียนผู้วิจัยจึงสนใจในการศึกษากลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ เพื่อนำผลที่ได้มาพัฒนาทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษและสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการจัดการศึกษาให้มีความเจริญก้าวหน้าต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา
2. เพื่อสังเกตการใช้กลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ทางด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ช่วงที่ 1 การศึกษากลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ 334 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ 109 คน โดยการสุ่มแบบอย่างง่าย และการสุ่มโดยใช้ตารางเลขสุ่มของเครจซี่และมอร์แกน

ช่วงที่ 2 ใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อสังเกตกลวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษใช้ในการทดแทนข้อบกพร่องความรู้ความรู้ด้านคำศัพท์ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 7 คน โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ช่วงที่ 1 แบบสอบถามกลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ แบบตรวจสอบรายการ และแบบสอบถามแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ

ช่วงที่ 2 ใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพื่อสังเกตกลวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้

การดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง กลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 2 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 การศึกษากลวิธีที่ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอน คือ ศึกษาเอกสารและงานวิจัย

ต่อมากำหนดขอบเขตปัญหา ตัวแปร ประชากร และ กรอบแนวคิดการวิจัย ร่างแบบสอบถาม จากนั้นส่ง ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ให้ได้ข้อคำถามที่ตรงสภาพจริง หากค่า ดัชนีความสอดคล้องแล้วนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่ม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำข้อมูลจากแบบสอบถาม ที่นำไปใช้มาวิเคราะห์ความเชื่อมั่นและปรับปรุงแก้ไข และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ได้ทำการสุ่มเลือกไว้ และนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

ช่วงที่ 2 นำกลุ่มตัวอย่าง 7 คนที่ได้มาจากการ เลือกแบบเจาะจงมาทำแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์ และทำการบันทึกวีดีโอเพื่อนำมาสังเกตกลวิธี ทดแทนข้อบกพร่องความรู้ทางด้านคำศัพท์ที่นักศึกษาใช้

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ 2 ประการดังนี้

1. จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏ บุรีรัมย์ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 109 คน แบ่งเป็น เพศชาย 28 คน เพศหญิง 81 คน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนน TOEIC อยู่ระหว่าง 200-400 คะแนน มีการใช้ กลวิธีการใช้ภาษาทำทางมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$) รองลงมา คือ การถ่ายความหมาย ($\bar{X} = 3.18$) การขอ ความช่วยเหลือ ($\bar{X} = 2.97$) และการถอดความหมาย ($\bar{X} = 2.90$) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การใช้ภาษาทำทางสื่อสารเมื่อไม่สามารถสื่อสาร เป็นภาษาอังกฤษได้มีรายงานการใช้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.32$) รองลงมา คือ การใช้คำใกล้เคียงกันหรือ เหมือนกันหากไม่รู้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 3.11$) และการขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษาในขณะ สนทนา ($\bar{X} = 3.11$) ตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีการใช้กลวิธีทดแทน

ข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ใน ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$)

2. การใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ เพื่อสังเกตกลวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ในการทดแทน ข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ พบว่า กลวิธีที่นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ มากที่สุด คือ การถอดความหมาย ส่วนวิธีการขอความ ช่วยเหลือไม่มีนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์คนใดใช้กลวิธีนี้

จากการสังเกตการใช้กลวิธีทดแทนข้อพร่อง ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มี ดังนี้

2.1 การถอดความหมาย โดยมีนักศึกษาที่ใช้ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 นักศึกษาใช้การอธิบายลักษณะ ของ “ฟักทอง” ว่ามีรูปร่างเหมือนผลไม้ (“And number nine, look like the fruit.”)

ตัวอย่างที่ 2 นักศึกษาอธิบายรูปร่างของ สี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดว่ามีลักษณะเป็นสามเหลี่ยม (“Five...ur...it's like a triangle.”)

ตัวอย่างที่ 3 นักศึกษาอธิบายรูปทรงกระบอก ว่ามีลักษณะเหมือนแก้ว (“Number three, the shape like glass.”)

ตัวอย่างที่ 4 นักศึกษาอธิบายรูปทรงครึ่ง วงกลมว่าเป็นแตงโมครึ่งซีก (“Number ten, a half melon, a half watermelon.”)

ตัวอย่างที่ 5 นักศึกษาอธิบายสัญลักษณ์โดย อธิบายว่าคล้ายกับอักษร และ Z ในภาษาอังกฤษ (“Number two, little Z under little I.”)

ตัวอย่างที่ 6 นักศึกษาอธิบายคำว่า “ปลาดาว” ว่าเป็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ในทะเลและมีรูปร่างคล้ายกับดาว

(“Number eleven, animal lives in the sea and have a shape like a star.”)

ตัวอย่างที่ 7 นักศึกษาอธิบายคำว่า “พริกหวาน” ว่าเป็นพริกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีรสหวานไม่เผ็ด (“Number four, a kind of chili that have ur...sweet taste not spicy.”)

2.2 การถ่ายทอดความหมาย โดยมีนักศึกษาที่ใช้ดังนี้

ตัวอย่างที่ 8 นักศึกษาอธิบายรูปร่างของ “สี่เหลี่ยมคางหมู” ว่ามีลักษณะเหมือนกับเรือ (“Ten...it's look likes ur...boat.”)

ตัวอย่างที่ 9 นักศึกษาอธิบายคำว่า “ปลาดาว” ด้วยคำกว้างๆ ว่าเป็นสัตว์น้ำ (“Twelve...twelve is like a aqua animal.”)

ตัวอย่างที่ 10 นักศึกษาอธิบายคำว่า “ปลาดาว” ว่าเป็นปลาที่อยู่บนฟ้า (“Number twelve.. number twelve, sky fish.”)

ตัวอย่างที่ 11 นักศึกษาอธิบายคำว่า “ปลาดาว” โดยการแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (“Number six, fish star. ได้ไหมคะ”)

ตัวอย่างที่ 12 นักศึกษาอธิบายคำว่า “ฟักทอง” ว่าเป็นผลไม้ที่ใช้ทำซूप โดยการแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ (“number four.ur...ur...fruit...ur...fruit make....fruit make soup ur.....soup.....ur...fruit make soup none.”)

2.3 การขอความช่วยเหลือ กลุ่มตัวอย่างไม่มีการใช้กลวิธีนี้

2.4 การใช้ท่าทาง โดยมีนักศึกษาที่ใช้ดังนี้

ตัวอย่างที่ 13 นักศึกษาอธิบายรูปทรงกระบอกว่าเป็น แก้ว พร้อมทั้งทำท่าทางประกอบคำอธิบาย (“Number five, glass” (making gesture).)

ตัวอย่างที่ 14 นักศึกษาอธิบายรูปร่างของสี่เหลี่ยมข้าวหลามตัดว่าเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมพร้อมทั้งทำท่าทางประกอบคำอธิบาย (“Number two, square” (making gesture).)

ตัวอย่างที่ 15 นักศึกษาอธิบายสัญลักษณ์โดยอธิบายว่าเป็นอักษร Z ในภาษาอังกฤษพร้อมทั้งทำท่าทางประกอบคำอธิบาย (“Number seven, Z” (making gesture).)

ตัวอย่างที่ 16 นักศึกษาใช้ท่าทางในการอธิบายรูปทรง (“Number five, something like this” (making gesture).)

อภิปรายผล

การวิจัยมี 2 ช่วง คือ ช่วงที่ 1 ศึกษาพฤติกรรมการทบทวนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม และช่วงที่ 2 การใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพื่อสังเกตกลวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษใช้ในการทบทวนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ ดังนี้

ช่วงที่ 1 การศึกษาพฤติกรรมการทบทวนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ พบว่านักศึกษามีการรายงานการใช้กลวิธีทบทวนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางสืบเนื่องจากผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่สูงนักโดยวัดจากคะแนน TOEIC เฉลี่ย 200-400 คะแนน โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เมื่อนักศึกษาไม่สามารถสื่อสารคำศัพท์นั้นได้โดยตรง นักศึกษารายงานว่ามีการใช้ภาษาท่าทางมากที่สุด รองลงมา คือ การถ่ายทอดความหมาย ซึ่งบางครั้งผู้พูดก็ไม่ได้ตั้งใจในการใช้กลวิธีทางการสื่อสาร โดยตรง

แต่เกิดจากการแก้ไขเฉพาะหน้าเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมาย ดังที่ต้องการได้ เนื่องจากมีข้อบกพร่องทางด้านการใช้ภาษาดังนั้นผู้พูดจึงใช้กลวิธีการสื่อสารต่างๆ เพื่อสื่อความหมายทดแทน (Fearch & Kasper, 1998) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนางสมร พงษ์พานิช (2551) ที่ได้ศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ผลการวิจัยพบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของนิสิตคือ การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง และการขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด

ช่วงที่ 2 การใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อสังเกตวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ในการทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่า กลวิธีการขอความช่วยเหลือไม่มีนักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์คนใดใช้กลวิธีนี้ อาจเป็นเพราะว่านักศึกษสาขาภาษาอังกฤษมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว จึงไม่ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ส่วนกลวิธีที่นักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ในการทดแทนข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากที่สุด คือ การถอดความหมาย ซึ่งมีวิธีการคือ การใช้คำใกล้เคียง (Approximation) เป็นการใช้คำหรือโครงสร้างที่ผู้พูดเอง ก็ทราบว่าเป็นคำที่ไม่ถูกต้องแทนคำหรือโครงสร้างที่ต้องการกล่าวถึง แต่คำหรือโครงสร้างนั้น มีความหมายใกล้เคียงและตรงตามความ

ต้องการของผู้พูด หรือเป็นการสร้างคำใหม่ (Word coinage) เพื่อใช้สื่อความหมายตามที่ต้องการ และการพูดอ้อม (Circumlocution) เป็นเพื่อบรรยายลักษณะหรือองค์ประกอบของวัตถุแทนการใช้คำหรือโครงสร้างที่เหมาะสมในภาษาเป้าหมาย Tarone (1981) อันเนื่องมาจากนักศึกษากลุ่มนี้มีความรู้ทางด้านคำศัพท์จำกัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ เหลืองแสงทอง (2545) ที่ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการสื่อสารทางการพูดในนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ใช้กลวิธีการใช้คำใกล้เคียงมากที่สุด ผลการศึกษายังพบว่า นิสิตที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงจะใช้กลวิธีการสื่อสารต่างจากนิสิตในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลางและระดับต่ำ และกลุ่มนิสิตที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมีความถี่ในการใช้กลวิธีการสื่อสารน้อยกว่ากลุ่มอื่น

สรุปผลการวิจัย

1. จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า นักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์มีการใช้กลวิธีการใช้ภาษาท่าทางมากที่สุด รองลงมา คือ การถ่ายทอดความหมาย การขอความช่วยเหลือ และการถอดความหมาย ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การใช้ภาษาท่าทางสื่อสารเมื่อไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้มีรายงานการใช้มากที่สุด รองลงมา คือ การใช้คำใกล้เคียงกันหรือเหมือนกันหากไม่รู้คำศัพท์ในภาษาอังกฤษ และการขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษาในขณะสนทนาตามลำดับ ซึ่งผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีการใช้กลวิธีทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้าน

คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.07$)

2. การใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ เพื่อสังเกตกลวิธีที่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ในการทดแทน ข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ พบว่า กลวิธีที่นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ใช้ มากที่สุด คือ การถอดความหมาย ส่วนวิธีการขอความช่วยเหลือ ไม่มีนักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์คนใดใช้กลวิธีนี้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำการศึกษากลวิธีทดแทนข้อบกพร่อง ความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปใช้ปรับปรุงการเรียน การสอนคำศัพท์ในรายวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยนำเสนอข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ ดังนี้

1. ควรศึกษากลวิธีอื่น ๆ ในการทดแทน ข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลเกี่ยวกับการใช้ กลวิธีทดแทนข้อบกพร่องความรู้ด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

นางสมร พงษ์พานิช. (2551, มกราคม-มิถุนายน).

การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษใน การสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการ จัดการ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขต ศรีราชา. วารสารมนุษยศาสตร์, ปีที่ 18 (ฉบับที่ 1), 85-97.

สุวรรณณี พันธุ์พริกส์ และ ฌัลลิกา มหาพูนทอง. (2550, กันยายน-ธันวาคม). การศึกษาความสามารถ ปัญหา และความต้องการในการใช้ ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในระดับปริญญา โทและปริญญาเอก ของสถาบันเทคโนโลยีพระ จอมเกล้าพระนครเหนือ. วารสารวิชาการ พระจอมเกล้าพระนครเหนือ. ปีที่ 17 (ฉบับ ที่ 3), 66-72.

วิชัย มากอยู่. (2557). การเดาความหมายของคำศัพท์. <<http://www.freewebs.com/wichaimakyou/context.pdf>> (22 กรกฎาคม).

อมรรัตน์ เหลืองแสงทอง. (2545). การเปรียบเทียบ กลวิธีการสื่อสารเพื่อการพูดภาษาอังกฤษ ของ นิสิต ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ สอนภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Fearch, C. & Kasper. (1998). Plans and Strategies in Foreign Language Communication. London : Longman.

Oxford, R. (1990). Language Learning Strategies. New York: Newbury House.

Rubby, R. & Saraceni, M. (2006) .English in the World. London : Continuum.

Tarone, N. (1981). Some Thought on the Nation of communication strategy. TESOL Quality. 15(3), 286 – 287.